

— ❧ od autorky trilogie This Man ❧ —

Jodi Ellen Malpasová

*Jedna noc
Zaslíbená*

SEXY, EMOCIONÁLNÍ, FASCINUJÍCÍ A TAJEMNÉ.

TOTALLY BOOKED

Jedna noc – Zaslíbená

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jodi Ellen Malpasová
Jedna noc – Zaslíbená – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

——— ❧ od autorky trilogie This Man ❧ ———

Jodi Ellen Malpasová

*Jedna noc
Zaslíbená*

SEXY, EMOCIONÁLNÍ, FASCINUJÍCÍ A TAJEMNÉ

Jodi Ellen Malpasová

*Jedna noc
Zaslíbená*

Pro moji asistentku, Siobhan.

Všichni ji znáte jako Strážkyni všech důležitých věcí.

Já ji znám jako svou malou sestru.

Poděkování

Už je to rok, co jsem naposledy psala poděkování. Bylo to do *Přiznání*, posledního dílu trilogie *This Man*, a já si vzpomínám na ten obrovský tlak, abych dovedla Jesseho a Avu k napjatému, ale uspokojivému konci. A celou tu dobu jsem měla v hlavě jednu myšlenku...

Co budu vlastně psát dál?

Nápad na *Jednu noc* se objevil zničehonic. Livy a M. byli na světě, a zatímco jsem psala jejich příběh, zaplavovala mě vlna naprostého nadšení i strachu. Jesse „The Lord“ Ward se snažil nazout do velkých bot, a jak můj nový příběh postupoval, měla jsem neodbytný pocit, že bych s ním mohla dosáhnout stejného úspěchu, jako se mi to povedlo se sérií *This Man*. Pak si moje agentka, Andrea Barzviová, přečetla první díl a měla naprosto stejný názor, stejně jako Beth de Guzmanová z Grand Central Publishing a Genevieve Peggová z Orion Books.

A já začala cítit nadšení z nového příběhu.

Obrovské díky patří mému báječnému právníkovi, Matthewovi Savaremu, který je mi skálopevnou oporou v mém světě. Prý bych ho neměla mít ráda. Všichni klienti své právníky přece nenávidí. Ale já tě mám příliš ráda na to, abych tě nenáviděla!

Dále bych chtěla poděkovat Andree Barzviové z Empire Literary. Udělalas daleko víc, než co obnášejí povinnosti vyplývající ze vztahu

agenta a jeho klienta. Jsem ti moc vděčná za všechno, co jsi pro mě pracovně i osobně udělala.

Poděkování patří také Beth de Guzmanové, Leah Hultenschmidtové a celému úžasnému týmu v Grand Central Publishing. Jsem tak ráda, že jsem do toho mohla jít znovu s vámi! Díky, že věříte v mou práci a podporujete tohle nové dobrodružství.

Také chci věnovat díky Genevieve Peggové, Lauře Gerrardové a všem báječným lidem v Orion Books. Jsem ráda součástí tak pohodového a pozorného britského nakladatelství. Na zdraví!

A takhle bych mohla pokračovat dál a dál. Mám tady kolem sebe v Británii i za Atlantikem skvělý tým a všichni jste pro mě nenahraditelní. Do jednoho.

Ale musím vyslovit ještě jedno velké díky, a to patří mojí matce a sestře. Matka, ač v důchodu, začala vést JEM, a sestra odešla z práce a vrhla se do organizování mého chaotického života. Nadevše si cením našich pondělních setkání na „ředitelství JEM“ a nadevše si cením i vás. Díky, že jste přijaly mou novou kariéru a podporujete ji.

A mnohem větší díky bych ráda věnovala svému otci – opravdovému chlapovi, který poslal své tři holky do velkého světa s požehnáním a neutuchající podporou. Zeptejte se kohokoliv, a všichni vám řeknou, že je to jeden z nejmilejších mužů, jaké potkali. Mají pravdu. Velký Pat je jediný na světě a jsou jenom dva lidé, kteří mají to štěstí, že mu mohou říkat „tati“. Každý den jsem vděčná za to, že jsem jedním z nich.

Stvořila jsem další svět plný divoké vášně, oslepující náruživosti a všepohlcující lásky. Brečela jsem kvůli němu, smála se i ječela z plných plic. Miluju ho stejně jako ten v knize *This Man* a doufám, že vy budete také.

Vaše Jodi

Prolog

Zavolal si ji k sobě. Bylo jí jasné, že na to přišel – měl oči a uši všude, ale to ji nijak neodradilo od úmyslného porušování jeho příkazů. Všechno to bylo součástí plánu, jak dostat, co chtěla.

Klopýtala ztemnělou chodbou londýnského klubu směrem k jeho kanceláři a sotva si uvědomovala svoji hloupost. Jistou roli v tom sehrálo odhodlání a přemíra alkoholu. Měla doma milující rodinu, lidi, kteří se k ní chovali, jako kdyby byla poklad, a milovali ji, dávali jí pocit, že někam patří a je pro ně nepostradatelná. Hluboko uvnitř věděla, že nemá žádný důvod odhalovat svoje tělo i duši tomuhle zpuštělému a zkaženému podsvětí. Ale stejně to dnes večer znova udělala. A zítra to udělá zase.

Když došla ke dveřím jeho kanceláře, žaludek se jí zhoupl; její alkoholem omámený mozek sotva fungoval, aby dokázala zvednout ruku a vzít za kliku. S lehkým škytnutím a dalším klopýtnutím na směšně vysokých jehlových podpatcích vpadla do Williamovy kanceláře.

Byl to pohledný čtyřicátník, s hustými, na spáncích prošedivělými vlasy, což jím dodávalo distingovaný vzhled, který se hodil k jeho obvyklým elegantním oblekům. Měl ostře řezanou čelist, ale přátelský úsměv, když se ho zrovna rozhodl někomu věnovat, což se ovšem nestávalo příliš často. Jeho klienti ho nespatriili nikdy. William dával

přednost tvrdému vystupování, ze kterého se všem mužům v jeho přítomnosti třásla kolena. Ale když mluvil se svými dívkami, vždycky mu jiskřilo v očích a ve tváři měl něžný a povzbudivý výraz. Nechápala to a ani se o to nepokoušela. Jen prostě věděla, že ho potřebuje. A velmi dobře si uvědomovala, že i William si k ní vybudoval jisté pouto. Onu slabost využívala proti němu. Tvrdé srdce obchodníka bylo vůči všem jeho dívkám slabé, ale vůči ní nemělo sílu vůbec žádnou.

Když se vpotácela dovnitř, William vzhlédl, zvedl ruku a přerušil řeč, kterou vedl vysoký a seriózně vypadající člověk stojící naproti stolu. Jedno z jeho pravidel bylo vždycky zaklepat a počkat na vyzvání vstoupit. Nikdy ho nedodržovala a William jí za to nikdy nenadával. „Později to dořešíme,“ propustil svého společníka, jenž okamžitě a bez protestů odešel a tiše za sebou zavřel dveře.

William vstal, a zatímco obcházel svůj obrovský pracovní stůl, zapnul si sako. Dokonce i v tom alkoholovém oparu dokázala naprosto jasně rozeznat v jeho tváři starost. A taky lehké podráždění. Opatrně se k ní blížil, jako by se bál, že uteče, a jemně ji uchopil za loket. Usadil ji do jednoho z kožených křesel naproti stolu, pak si nalil skotskou, jí podal vodu s ledem a znovu se posadil.

V přítomnosti tohoto mocného muže se necítila vyděšená, dokonce ani v tak zranitelném stavu. Kupodivu si vždycky připadala v bezpečí. Udělal by pro svoje dívky cokoli, včetně kastrace všech, kteří by překročili hranici. Měl přesně stanovená pravidla a žádný muž se zdravým rozumem by se je neodvážil porušit. Stálo by ho to víc než jen vlastní život. Viděla následky takového jednání a nebylo to nic pěkného.

„Říkal jsem ti, že už ne,“ řekl William. Snažil se, aby to neznělo naštvane, ale dosáhl jen toho, že v jeho tónu zazněl soucit.

„Jestli pro mě nikoho nemáš, najdu si ho sama,“ zamumlala. Opilost dodávala její drobné postavě kuráž. Odhodila kabelku na stůl, ale William její nedostatek respektu ignoroval a posunul ji zpátky k ní.

„Potřebuješ peníze? Dám ti jich, kolik budeš chtít. Nechci tě tady už vidět.“

„To nezáleží na tobě,“ odsekla neohroženě a zatraceně dobře věděla, co dělá. Jeho rty sevřené do tenké linky a tmavnoucí šedé oči jí napověděly, že měla úspěch. Tlačila na něj.

„Je ti sedmnáct. Máš před sebou celý život.“ Postavil se, obešel stůl a opřel se před ní o hranu pracovní desky. „Lhala jsi mi o svém věku, porušila jsi všechna možná pravidla a teď mi bráníš, abych ti dal život zase do pořádku.“ Popadl ji za bradu a zvedl její vzdorovitou tvář k sobě. „Nevážíš si mě, a co je ještě horší, ani sebe.“

Na tohle neměla žádnou odpověď. Lhala mu a podvedla ho, jen aby se k němu dostala blíž. „Je mi to líto,“ zamumlala tiše, vykroutila se z jeho sevření a pořádně se napila vody. Netušila, co jiného říct, a i kdyby našla slova, nikdy by to nestačilo. Věděla, že city, které k ní chová, můžou poskvřnit respekt, jež si v tomhle podsvětí vysloužil, a její odmítání, aby napravil její situaci – tu, za kterou se cítil zodpovědný –, mohlo jeho pověst poškodit ještě mnohem víc.

Klekl si před ní a položil jí velké dlaně na odhalená stehna. „Který z mých klientů porušil pravidla tentokrát?“

Pokrčila rameny, nechtěla mu říct jméno chlapa, kterého nalákala do postele. Věděla, že William všem přikázal, aby se jí ani nedotkli. Podvedla ho stejně jako Williama. „Na tom nesejde.“ Chtěla, aby začal nad jejím nedostatkem úcty zuřit, ale zůstal chladný.

„Tady nenajdeš to, co hledáš.“ William se cítil jako parchant, když vypustil z pusy ta strohá slova. Bylo mu jasné, o co jí jde. „Nemůžu se o tebe postarat,“ řekl tiše a stáhl jí dolů lem krátkých šatů.

„Já vím,“ zašeptala.

Dlouze a unaveně se nadechl. Věděl, že nepatří do jeho světa. A netušil, jestli do něj ještě vůbec patří *on*. Nikdy nepřipustil, aby soucit ovlivňoval jeho obchody, a nikdy se nepouštěl do situací, které mohly zničit jeho pověst. Až tohle mladé ženské stvoření zadupalo do země všechno, k čemu se hlásil. Ty její safírové oči. Nikdy nedovolil sentimentu, aby se stavěl do cesty obchodu – nemohl si to dovolit –, ale tentokrát selhal.

Zvedl ruku, aby ji pohladil po porcelánově jemné tváři, a beznadějí v jejích očích mu pronikla do zkamenělého srdce. „Pomoz mi udělat, co je správné. Ty sem ke mně nepatříš,“ řekl.

Přikývla a William vydechl úlevou. Tahle dívka byla příliš krásná a příliš lehkovážná – nebezpečná kombinace. Brzy zjistí, že se dostala do pěkných problémů. Byl rozčilený sám na sebe, že to dopustil, bez ohledu na její intriky.

O své dívky se staral, respektoval je a zajistil, aby je respektovali i jeho hosté. Vždycky ostržím zrakem sledoval a hledal cokoli, co by je mohlo přivést do nebezpečí, duševně i fyzicky.

Věděl, co mají v úmyslu, ještě než to udělaly. Jenom ona mu proklouzla. Tahle jediná ho převezla. Ale nedokázal ji z toho obviňovat. Dával to za vinu sobě. Nechal se až příliš rozptýlit krásou téhle mladé ženy – krásou, kterou si bude navždy pamatovat.

Znova ji pošle pryč a tentokrát se ujistí, aby se nevrátila. Na téhle mu záleželo až moc, než aby si ji nechal. A to ho v jeho temné duši bolestně páliło.

KAPITOLA PRVNÍ

O tom, jak připravit dokonalej šálek kávy, by se dalo vyprávět. A ještě víc by se dalo vyprávět o tom, jak připravit dokonalej šálek kávy na jedný z těch mašin, co vypadaj jako raketoplán. Právě na jednu takovou zírám. Strávila jsem celý dny sledováním svý kolegyně Sylvie, která ten úkol zvládá levou zadní a zároveň si u toho stíhá i povídat, už si připravuje další hrnek a natukává objednávku do pokladny. Jenže jak se zdá, já dokážu jedině totálně podělat jak kafe, *tak* místo kolem kávovaru.

S tichou nadávkou cpu do tý filtrovací věci kávu a ona mi vyklouzne a mletý kafe se rozsype úplně všude. „Ne, ne, ne,“ mumlám si pod nos a vytahuju z přední kapsy zástěry utěrku. Je celá hnědá, mrtvá připomínka milionu jinejch případů, kdy jsem dneska po sobě utírala binec.

„Chceš, abych to vzala za tebe?“ vloudí se ke mně Sylviin pobavenej hlas, a mně poklesnou ramena. Nemá to cenu. Nezáleží na tom, kolikrát to zkusím, vždycky skončím ve stejný bryndě. Tenhle stroj, složitej jako raketoplán, a já nejsme kamarádi.

Dramaticky si povzdechnu, otočím se a podám Sylvii rukojet toho velkýho kovovýho tentononcu. „Omlouvám se. Ta mašina mě nenávidí.“

Zvedne světle růžový rty v laskavém úsměvu, a jak zavrtí hlavou, její lesklý černý mikádo se rozvlíní. Má úctyhodnou trpělivost. „Ono to přijde. Co kdybys zašla uklidit sedmičku?“

Rychle vycouvám, popadnu tác a zamířím k nedávno opuštěnému stolu v naději, že to tím odčiním. „On mě vyhodí,“ přemítám nahlas a skládám špinavý nádobí na tác. Pracuju tady teprve čtyři dny, ale když mě Del najímal, tvrdil, že by mi to mělo trvat jen pár hodin, než si s tím přístrojem, co zabírá celej zadní pult, poradím. První den byl příšernej a řekla bych, že Del si to myslel taky.

„Ne, nevyhodí.“ Sylvie pustí kávovar a bistro naplní zvuk páry syčící z trysky na pěnu. „Má tě rád!“ zavolá hlasitěji, popadne hrnek, pak tác, lžičku, ubrousek a čokoládovou posypku a všechno to zvládne pravou rukou, zatímco v tý druhý s lehkostí míchá napěněný mlíko v konvičce.

Usměju se, utřu stůl, popadnu tác s nádobím a vrátím se zpátky do kuchyně. Del mě znal ani ne týden a už tvrdil, že jsem skrz naskrz dobrák. Moje babička říká to samý, ale dodává, že bych z toho měla radši brzo vyrůst, protože svět a lidi v něm nejsou vždycky jenom milí a laskaví.

Odložím tác a začnu nakládat myčku. „Jsi v pořádku, Livy?“

Otočím se za chraplavým hlasem Paula, našeho kuchaře. „Mám se skvěle. A ty?“

„Perfektně.“ Pokračuje v mytí hrnců a jako vždycky si u toho píská.

Dál strkám talíře do myčky a pomyslím si, že bych se měla daleko líp, kdybych nenechala tu mašinu vyhrát. „Mám udělat ještě něco, než vypadnu?“ ptám se Sylvie, která se protlačí lítačkama do kuchyně. Nesnáším, jak všechny ty věci zvládá tak snadno a rychle, od toho zatracenýho kávovaru až po skládání hrnků, aniž by se na ně dívala.

„Ne.“ Otočí se a otře si ruce do zástěry. „Můžeš jít. Uvidíme se zítra.“

„Díky.“ Já si tu svoji sundám a pověším ji na věšák. „Měj se, Paule.“

„Hezký večer, Livy,“ zavolá a zamává mi nad hlavou naběračkou. Propletu se mezi stolama, vyklouznu dveřma do zadní uličky a okamžitě mě zmáčí déšť. „Báječný.“ Směju se, schovám si hlavu pod džínovou bundu a rozběhnu se.

Kličkuju mezi kalužema a konversky nemaj žádnou šanci udržet moje nohy v suchu. Jak utíkám směrem k autobusový zastávce, čvachtaj při každým kroku.

Vyběhnu schody do našeho domu, vrazím do dveří a opřu se o ně zády, abych popadla dech.

„Livy?“ Babiččin hlas rozjasní moji provlhlou náladu. „Livy, jsi to ty?“

„Jsem to já!“ Pověším mokrou bundu na věšák a skopnu nacucaný konversky. Pak se vydám dlouhou chodbou dozadu do kuchyně. Najdu babču, jak se hrbí nad sporákem a míchá obrovské hrnce čehosi – bezpochyby polívky.

„Tady jsi!“ Pustí vařečku a kolíbá se ke mně. Na jednaosmdesát je opravdu dost čiperná a pořád jí to neskutečně myslí. „Jsi promočená až na kost!“

„Není to tak hrozný,“ ujišťuju ji a prohrábnu si vlasy, zatímco mě přejíždí pohledem od hlavy až k patě a oči se jí zastaví na mým plochém břiše, kde se mi vyhrnulo tričko.

„Potřebuješ příbrat.“

Zvednu oči v sloup, ale neodmlouvám. „Hlady šilhám.“

Úsměv, který zjemní její vrásčitou tvář, mě přiměje taky k jednomu, a ona mě obejmě a pohládí po zádech.

„Cos dneska dělala, babi?“ ptám se.

Pustí mě a ukáže k jídelnímu stolu: „Sednout.“

Okamžitě ji poslechnu a zvednu nachystanou lžici. „Takže?“

Otočí se a zamračí se na mě. „Co takže?“

„Dneska. Cos dělala?“ pobízím ji.

„Ale!“ mávne po mně utěrkou. „Nic moc. Byla jsem nakupovat a upekla jsem ti tvůj nejoblíbenější mrkvový koláč.“ Ukáže přes kuchyň na druhou linku, kde chladne na mřížce koláč. Ale není mrkvovej.

„Udělalas mrkvovej koláč?“ ptám se, když se vrací, aby nandala do dvou misek polívku.

„Ano. Už jsem řekla, Livy. Udělala jsem ten, co máš nejradši.“

„Ale já mám nejradši citronovej, babi. To přece víš.“

Nezaváhá, přinese dvě misky ke stolu a položí je. „Ano, vím. A proto jsem ti upekla citronový koláč.“

Znovu střelím očima na druhou stranu kuchyně, jen abych zkontrolovala, že se nepletu. „Babčo, tohle vypadá skrz naskrz jako ananasovej koláč.“

Dosedne na židli a podívá se na mě, jako bych to byla *já*, kdo ztrácí rozum. „To proto, že to *je* skrz naskrz ananasový koláč.“ Ponoří lžici do misky a ochutná trochu koriandrový polívky a pak sáhne po čerstvě upečeným chlebu. „Udělala jsem tvůj nejoblíbenější.“

Je zmatená a já taky. Po těch posledních pár vteřinách našeho rozhovoru nemám ponětí, jakěj koláč to vlastně upekla, a je mi to fuk. Podívám se na svoji milovanou babičku a pozoruju ji při jídle. Vypadá

v pořádku a ani trochu zmateně. Tak takhle to začíná? Nakloním se dopředu. „Babi, cítíš se dobře?“ dělám si starosti.

Rozesměje se. „Tahám tě za fusekli, Livy!“

„Babi!“ sjeďu ji a okamžitě se cítím líp. „Tohle bys neměla dělat.“

„Ještě mám všech pět pohromadě.“ Mávně lžící k mé misce. „Pusť se do té polívky a pověz mi, jak ses dneska měla.“

Dramaticky svěším ramena, vzdychnu a míchám polívku. „Nedokážu si poradit s tím kávovarem, což je problém, protože devadesát procent zákazníků nějaký kafe chce.“

„Však ty to zvládneš,“ řekne přesvědčeně, jako by byla na tu zatračenou věc nějaký odborník.

„Tím si nejsem tak jistá. Del si mě nenechá, jen abych uklízela stoly.“

„No, a mimo ten kávovar, líbilo se ti tam?“

Usměju se. „Jo, docela jo.“

„To je dobře. Nemůžeš se navždycky starat jenom o mě. Tak mladá holka jako ty by si měla užívat, ne hlídat svoji babičku.“ Obezřetně mě sleduje. „A já stejně hlídat nepotřebuju.“

„Já se o tebe starám ráda,“ namítnu tiše a obrním se před obvyklou přednáškou. Mohly bychom se o tomhle hádat až do smrti, a pořád spolu nebudeme souhlasit. Je křehká, ne fyzicky, ale psychicky, bez ohledu na to, jak moc tvrdí, že je v pohodě. Nadechne se. Bojím se nejhoršího. „Livy, já neodejdu na zelené pastviny Boží, dokud neuvídím, že ses dala dohromady, a to se nestane, pokud budeš trávit všechn svůj čas tím, že kolem mě budeš běhat jako kvočna. Utíká mi čas, tak trochu pohni tím svým hubeným zadkem.“

Trhnu sebou. „Už jsem ti to říkala. Jsem šťastná.“

„Šťastná, když se schováváš před světem, který ti toho má tolik co nabídnout?“ zeptá se vážně. „Začni žít, Olivie. Věř mi, čas ti to spočí-

tá. Než si to uvědomíš, budeš mít umělé zuby a neodvážíš se zakašlat nebo kýchnout, aby ses nepočůrala.“

„Babi!“ zaskočí mi kousek chleba, ale ona si vůbec nedělá legraci. Vypadá smrtelně vážně, ostatně jako vždycky během těchhle rozhovorů.

„Zkušenosti,“ řekne s povzdechem. „Vylez z té nory. Popadni cokoliv, co ti život hodí do cesty. Ty nejsi tvoje matka, Oliv-“

„Babčo,“ varuju ji.

Viditelně se sesune v židli. Víím, že ji to frustruje, ale já jsem šťastná tak, jak jsem. Je mi dvacet čtyři, od narození žiju se svou babičkou, a hned po střední jsem to použila jako výmluvu, že musím zůstat doma, abych na ni mohla dohlídnout. Ale zatímco já jsem s tím byla spokojená, ona ne. „Olivie, já už jsem se dál pohnula. A ty to musíš udělat taky. Nikdy bych tě nechtěla držet takhle na jednom místě.“

Usměju se, protože nevím, co říct. Ona si to neuvědomuje, ale já brzdu potřebuju. Jsem koneckonců dcera své matky.

„Livy, udělej babičce radost. Obuj si lodičky, vyraz ven a užívej si.“

Teď jsem to já, kdo se choulí v židli. Ona s tím prostě nepřestane. „Babi, do lodiček bys mě musela dostat násilím.“ Bolí mě nohy, jen na to pomyslím.

„Kolikery tyhle tenisky vlastně máš?“ zeptá se, namaže mi máslem další chleba a podá mi ho.

„Dvanáctery,“ odpovím a ani trochu se za to nestydím. „Každý v jiný barvě.“ A v sobotu mám v plánu koupit si ještě i žlutý. Beru si chleba, zakousnu se do něj a s plnou pusou se usměju. Znechuceně si odfrkne.

„No, tak si alespoň vyraz ven a pobav se. Gregory tě pořád zve. Proč někdy těch jeho neustálých nabídek nevyužiješ?“

„Nepiju.“ A přeju si, aby s tímhle přestala. „A Gregory mě bude tahat jenom po gay barech,“ řeknu jí a zvednu obočí. Mýmu nejlepšimu kamarádovi prošlo postelí tolik chlapů, že by to stačilo pro nás oba.

„Jakýkoliv bar je lepší než žádný. Mohlo by se ti to líbit.“ Natáhne se, setře mi z pusy pár drobků a pak mě něžně pohladí po tváři. Vím, co se chystá říct. „Je až děsivé, jak jsi jí podobná.“

„Já vím.“ Položím ruku na její dlaň a přidržím ji na místě, zatímco mlčky vzpomíná. Nepamatuju si matku moc dobře, ale viděla jsem důkaz – jsem jako přes kopírák. Dokonce i blond vlasy mi podivně stejně spadají přes ramena a vytvářejí dojem, že jich mám na svoje drobný tělo až moc, než aby je uneslo. Jsou neuvěřitelně těžký a chovají se rozumně, jenom když jsou nahrubo usušený ručníkem a ponechaný vlastnímu osudu. A moje obrovský, tmavě modrý oči, stejný jako babičiny i matčiny, mají schopnost zrcadlit všechno, co se mi odehrává v hlavě. Lidi říkají, že jsou jako dva safíry. Nemám ten pocit. Make-up považuju za zábavu, ne nezbytnost, takže ho mám vždycky na své pěkný pleti jen minimum.

Když jsem jí dopřála dost času na vzpomínky, položila jsem jí ruku zpátky vedle její misky. „Jez, babi,“ zašeptám a pokračuju se svou vlastní porcí.

Ted', když jsem ji přitáhla zpátky do reality, znova popadne lžící, ale zůstává zamlklá. Nikdy se přes ten lehkovážnej životní styl mé matky nedostala – životní styl, kterej babiče její dceru ukradl. Už je to osmnáct let, a moje matka jí pořád strašně chybí. Mně ne. Jak by vám mohl chybět někdo, koho jste sotva znali? Ale sledovat, jak babička pokaždý znova sklouzne do těch smutnejch myšlenek, je pro mě úplně stejně bolestivý.

Jo, o tom, jak připravit dokonalejš í šálek kávy, by se rozhodně dalo vyprávět. Znova zírám na ten stroj, ale dneska se usmívám. Zvládla jsem to – správná dávka pěny, hladký jako hedvábí, lehký poprašek kakaa na pěně ve tvaru dokonalýho srdíčka. Jenom je škoda, že jsem to já, kdo ji pije, a ne nějaký spokojený zákazník.

„Dobrý?“ Sylvie se na mě s nadějí dívá.

Udělám hm, polknu a hrnek položím. „Kávovar a já jsme teď kamarádi.“

„Jo!“ vyjekne a prudce mě obejmě. Směju se a následuju ji v jejím nadšení, když si přes její ramě všimnu, jak se rozlínou dveře do bistra.

„Myslím, že polední blázinec je na spadnutí,“ řeknu a vyvlíknu se z jejího sevření. „Tohohle vyřídím já.“

„Ó, jak jsme najednou plní sebedůvěry,“ zasměje se Sylvie a uhne, abych se dostala k pultu. Jak se kolem ní protáhnu k chlapovi, který právě přišel, zářivě se na mě usměje.

„Co vám můžu nabídnout?“ ptám se a chystám si tužku, abych si mohla zapsat jeho objednávku, ale když neodpoví, zvednu pohled a zjistím, že si mě důvěrně prohlíží. Začnu se nervózně ošívát, tohle se mi vůbec nelíbí. Znova najdu hlasivky. „Pane?“

Lehce vykulí oči. „Ech, cappuccino, prosím. S sebou.“

„Jistě.“ Vrhnu se do práce a nechám pana Vykulenýho, ať se sebere. Místo toho se přesunu ke svému novému nejlepšímu kamarádovi, nacpu tu věčičku s rukojetí a úspěšně ji upevním do držáku – až sem jde všechno dobře.

„A to je důvod, proč tě Del nevyhodí,“ zašeptá mi najednou Sylvie přes ramě, až z toho málem nadskočím.

„Nech toho,“ řeknu, vytáhnu kelímek z držáku, postavím ho pod filtr a pak zmáčknu to správný tlačítko.

„Dívá se na tebe.“

„Sylvie, přestaň!“

„Dej mu svoje číslo.“

„Ne!“ vyhrknu až moc nahlas a rychle se ohlédnu přes rameno. Zírá na mě. „Nemám zájem.“

„Je roztomilej,“ usoudí Sylvie a já s ní musím souhlasit. Rozhodně je roztomilej, ale já rozhodně nemám zájem.

„Nemám na vztah čas.“ Což není tak úplně pravda. Tohle je moje první práce a předtím jsem strávila většinu svého dospělého života péčí o babičku. Teď už si ale nejsem jistá, jestli opravdu tu péči potřebuje, nebo jestli je to prostě jen moje výmluva.

Sylvie pokrčí ramenama a nechá mě, abych dokončila svoje druhý kolo s tou mašinou. Dodělám kávu a usmívám se, když přidávám mlíko do kelímku, pak ho posypu a nasadím víčko. Jsem na sebe až příliš pyšná a v mém výrazu tváře je to znát. Otočím se, abych to cappuccino podala panu Vykulenýmu. „Dvě libry osmdesát, prosím.“ Chci ho položit před něj, ale zastaví mě, bere si kelímek z mé ruky a schválně se mě dotkne.

„Díky,“ řekne a tím jediným tichým slovem si k sobě přitáhne můj pohled.

„Není zač.“ Pomalu odtáhnu ruku a vezmu si od něj desetilibrovku. „Ještě vám vrátím zpátky.“

„Drobné si nechte.“ Lehce zavrtí hlavou a znova si pořádně prohlédne moji tvář. „Ale nevadilo by mi vzít si vaše telefonní číslo.“

Slyším, jak se Sylvie vzadu u stolu směje. „Je mi líto, ale někoho mám.“ Vrazím jeho bankovku do kasy a rychle vyndám drobný nazpět, podám mu je a ignoruju Sylviino znechucený odfrknutí.

„Jistěže máte.“ Zlehka se zasměje a vypadá zahanbeně. „Jsem hlupák.“

Usměju se ve snaze, aby se necítil tak trapně. „To je v pohodě.“

„Já obvykle ženy, které právě potkám, o číslo nežádám,“ vysvětluje. „Takhle vlezlý normálně nejsem.“

„Vždyť se tolik nestalo.“ Teď je trapně i mně a v duchu si přeju, aby konečně vypadnul, než hodím ten kelímek s kafem Sylvii na hlavu. Cítím, jak na mě šokovaně zírá. Začínám přerovnávat ubrousky, cokoliv, jenom když mě to dostane z té nepříjemný situace. Tomu chlapovi, kterej se vynoří za ním a vypadá, že spěchá, bych nejradši vrazila pusou. „Mám tu dalšího zákazníka,“ ukážu přes rameno pana Vykulenýho k ušťvaně vyhlížejícímu byznysmenovi.

„Ach ano! Omlouvám se.“ Ustoupí a s díky popadne svůj kelímek. „Na shledanou.“

„Sbohem.“ Zvednu ruku a pak přesunu pozornost k dalšímu zákazníkovi. „Co byste rád, pane?“

„Latté, bez cukru, a hoďte sebou.“ Sotva se na mě podívá, přijme hovor na mobilu a odchází od pultu ke křesílku, kam odloží aktovku.

Jen napůl si uvědomuju, že pan Vykulenej odchází. Mnohem víc totiž vnímám dusot Sylviiných těžkých bot, jak ke mně pochodují, zatímco se znova peru s kávovarem. „Nemůžu uvěřit, žeš ho odbyla!“ zašeptá ostře. „Byl báječnej.“

Rychle připravuju svoje třetí dokonalý kafe a nevěnuju jí takovou pozornost, jakou zasluhuje. „Byl v pohodě,“ odpovím nenuceně.

„V pohodě?“

„Jo, byl v pohodě.“

Nedívám se na ni, ale vím, že právě zvedla oči v sloup. „Neuvěřitelný,“ zamumlá a odejde. Její smyslnej zadek se pohupuje ze strany na stranu do rytmu s mikádem.

Znovu se triumfálně usmívám, když připravím svoje třetí dokonale kafe, a úsměv mi z tváře nezmizí, ani když mi ten uštvanej byznysmen vrazí do ruky tři libry, sebere kelímeček a odkráčí, aniž by alespoň poděkoval.

Celej zbytek dne se nohama sotva dotýkám země. Lítám do kuchyně a z kuchyně, utírám nekonečný množství stolů a připravuju desítky dokonalejších káviček. V pauzách zvládnu dokonce zkontrolovat babču, která mi pokaždý vynadá, že jsem taková stíhačka.

Jak se blíží pátá, svalím se do jednoho z hnědejších kožených gaučů, otevřu si plechovku koly a doufám, že mě ten kofein a cukr proberou zpátky k životu. Jsem hotová.

„Livy, jdu jenom vynést smetí,“ zavolá Sylvie a vytahuje černej pytel z jednoho odpadkového koše. „Je ti dobře?“

„Úžasně.“ Zvednu plechovku a opřu si hlavu vzadu o gauč. Odolávám nutkání zavřít oči a místo toho se soustředím na světla na stropě. Nemůžu se dočkat, až si lehnu do postele. Bolí mě nohy a zoufale potřebuju sprchu.

„Pracuje tu někdo, nebo je to samoobsluha?“

Když zazní ten netrpělivý, ale sametovej hlas, vyskočím z gauče a spěchám, abych obsloužila nového zákazníka. „Promiňte!“

Běžím k pultu, praštím se bokem o roh pracovní desky a potlačím chuť zaječet nadávku. „Co pro vás můžu udělat?“ ptám se, tře si bok a konečně zvednu pohled.

Zapotácím se zpátky. A zajíknu se. Jeho pronikavý modrýma očima se mi propalují pod kůži a hluboko do těla. Uhnu pohledem a prohlídnu si jeho rozepnutý sako, vestu, bleděmodrou košili a kravatu, temně zarostlou čelist, a dokonce i to, jak má jen tak pootevřenýma rty. Pak znovu najdu ty oči. Mají tu nejostřejší modrou, jakou jsem kdy viděla,

a provrtávají se přímo skrze mě s patrnou stopou zvědavosti. Předemnou stojí definice dokonalosti a nutí mě užasle zírat.

„Vždycky zákaznicky tak důkladně zkoumáte?“ nakloní hlavu ke straně a tázavě vyklene dokonalý obočí.

„Čím vám posloužím?“ vydechnu a zamávám na něj bločkem.

„Dvojitě americano, dva cukry, dolít jen do poloviny.“ Slova mu plynou z úst, jenže já je neslyším. Vidím je. Odezírám mu ze rtů každý slovo a zapisuju si to, zatímco oči upírám na pusu. Než mi dojde, co se děje, propiska mi sjede z papíru a já si čmárám po prstech. Zamračeně se podívám dolů.

„Haló?“ Jeho hlas zní znovu netrpělivě a přiměje mě zvednout oči. Dovolím si o krok ustoupit a podruhý si prohlídnu jeho tvář. Jsem v šoku. Ne z toho, jak je neuvěřitelně krásnej, ale protože jsem přišla o všechny tělesné funkce vyjma zraku. Ten funguje výborně a zdá se, že se od jeho bezchybnosti nemůže odtrhnout. Z omámení mě nevyruší dokonce ani to, když položí dlaně na pult a nakloní se dopředu, přičemž mu pramen rozcuchaných tmavých vlasů spadne neohroženě do čela. „Způsobil jsem vám nepříjemnosti?“ zeptá se. Opět jenom odezírám.

„Co pro vás můžu udělat?“ vydechnu ještě jednou a znovu zamávám bločkem.

Kývne dolů k mé propisce. „Už jste se mě ptala. Moji objednávku máte na ruce.“

Podívám se dolů a spatřím inkoust přes celý prsty, ale nedává mi to žádné smysly, dokonce ani když k nim přiložím bloček v místě, kde mi z něj sjela propiska.

Pomalů k němu zvednu oči. V těch jeho je vědoucí výraz.

Vypadá samolibě. To mě úplně rozhodí.

Pátrám v hlavě po informacích z posledních několika minut, ale žádná objednávka tam není, jen vrytý obrázky jeho obličeje. „Cappuccino?“ ptám se s nadějí.

„Americano,“ odpoví sametovým hlasem. „Dvojité, dva cukry a dolít jen do poloviny.“

„Správně!“ Vytrhnu se ze svého pateticky zbožného stavu a přesunu se ke kávovaru. Třesou se mi ruce a srdce mi buší jako o závod. Praštím filtrem o dřevěný šuplík, abych vyklepla použitý kafe, a doufám, že by do mě ta hlasitá rána mohla vtlouct nějaký rozum. Nestane se. Pořád se cítím... divně.

Zatáhnu za páčku u mlýnku a naplním filtr. Zírá na mě. Vnímám, jak se mi ty jeho pronikavý modré oči provrtávají do zad, když poskakuju kolem kávovaru, kterej začínám milovat. I když on ke mně zrovna teď lásku necítí. Vůbec mě neposlouchá. Nedokážu upevnit filtr do držáku a moje třesoucí se ruce tomu ani trochu nepomáhají.

Zhluboka se nadechnu, abych se uklidnila, a začnu znovu, úspěšně zacvaknu filtr a položím pod něj kelímek. Zmáčknou knoflík a čekám, až předvede svoje kouzlo, a k cizinci za sebou se důsledně držím zády. Za celej tejden, kdy pracuju v Delově bistru, mi nepřipadalo, že by tý mašině trvalo tak dlouho, než přefiltruje nějaký kafe. Tiše se modlím, aby sebou k čertu hodila.

Když uplyne celá věčnost, beru kelímek, hodím do něj dva cukry a chystám se dolít ho vodou.

„Dvojité,“ prolomí nepřijemný ticho chraplavý hlas.

„Pardon?“ Neotočím se.

„Objednal jsem si dvojité.“

Podívám se dolů na to normální a zavřu oči s tichou modlitbou, aby mi z toho kávový božstva pomohla ven. Nevím, jak dlouho mi

trvá přidat tam ještě jednu dávku, ale když se konečně otočím, abych mu kelímek podala, sedí pohodlně opřenej na pohovce, štíhlý tělo natažený dopředu a prstama poklepává na opěradle. Jeho tvář neprozrazuje ani náznak emocí, ale tuším, že není zrovna šťastnej, a z nějakýho divnýho důvodu z toho *opravdu* nemám radost. Zvládala jsem tu zatracenou mašinu krotit celej den, a teď když chci vážně vypadat, jako že vím, co dělám, se předvedu jako nešikovnej cvok. Jak úhledně pokládám kelímek na pult, připadám si jako hlupák.

Podívá se na něj a pak znova na mě. „Chci si to vypít tady,“ pronese s vážnou tváří plochým, ale ostrým tónem. Zůstanu na něj zírat a snažím se přijít na to, jestli jenom prudí, nebo to myslí vážně. Nevzpomínám si, že by říkal, že si to vezme s sebou; jen jsem to předpokládala. Nevypadá jako typ, co by vysedával v bistrech v postranních uličkách. Vypadá spíš na bar se šampaňským, takovej ten typ, co má prachů plný kapsy.

Popadnu šálek a talířek, jednoduše do něj kafe přeliju, položím vedle lžičku a pak k němu vyrovnaným krokem přistoupím. Nesejde na tom, jak usilovně se snažím, tomu roztřesenému cinkání nádobí se stejně nevyhnu. Položím to před něj na nízký stůl a sleduju, jak pootočí talířkem, než zvedne šálek. To už se ale otáčím na patě a utíkám dozadu. Rozhodně tam nechci postávat a koukat se, jak pije.

Doslova propadnu lítačkama do kuchyně, kde najdu Paula, jak si oblíká kabát. „Všechno v pořádku, Livy?“ ptá se a zkoumavě si mě prohlíží.

„Jo.“ Zamířím k velkému kovovému dřezu, abych si opláchla zpotený ruce, když se na zdi rozdrnčí telefon. Paul převezme iniciativu a zvedne to – očividně usoudí, že jsem skoro mrtvá, jak se snažím vydrhnout si ruce, až z nich nic nezbyde.

„Pro tebe, Livy. Jsem na odchodu.“

„Užij si víkend, Paule,“ rozloučím se, otřu si ruce a vezmu sluchátko. „Haló?“

„Livy, zlato, máš dneska večer něco?“ ptá se Del.

„Dneska večer?“

„Jo, mám smlouvu na občerstvení na dobročinný galavečer a nechali mě ve stychu. Budeš hodná holka a pomůžeš mi z bryndy?“

„Och, Dele, moc ráda bych, ale...“ Nemám ponětí, proč jsem řekla, že bych moc ráda, protože to není pravda, a nedokážu tu větu dokončit. Nemůžu totiž přijít na žádný „ale“. Dneska večer nemám v plánu nic, kromě zbytečného poskakování kolem babičky, která mi za to bude nadávat.

„Krucí, Livy, dobře ti zaplatím. Jsem zoufalej.“

„Na jak dlouho to je?“ povzdechnu si a opřu se o zeď.

„Jsi hvězda! Od sedmi do půlnoci. Není to těžký, zlato. Jenom chodit kolem s tácama jednohubek a sklenicema šampaňského. Brnkačka.“

Brnkačka? Pořád je to chůze a mě k smrti bolí nohy už teď. „Potřebuju si skočit domů zkontrolovat babičku a převlíknout se. Co si mám vzít na sebe?“

„Černou a v sedm buď před Hiltonem u vchodu pro zaměstnance na Park Lane, dobře?“

„Jasně.“

Zavěsí a já sklopím hlavu, jenže moji pozornost upoutá zvuk rozrazených dveří, kterými se přiráží Sylvie s vytřeštěnými hnědějma očima. „Vidělas to?“

Její otázka mi rychle připomene to omračující stvoření, který sedí v bistru a pije kafe. Skoro se rozesměju, když vracím sluchátko zpátky.

„Jo, viděla jsem to.“

„No do prdele práce, Livy! Chlapi jako on by na sobě měli nosit výstražnou ceduli.“ Mrkne zpátky do bistra a začne si rukou ovívat obličej. „Ach bože, odfoukává si pěnu z kafe.“

Nepotřebuju se podívat. Dokážu si to představit. „Pracuješ dneska večer?“ ptám se v pokusu vrátit její myšlenky sem do kuchyně.

„Jo!“ Otočí se zpátky ke mně. „Del tě taky požádal o záskok?“

„Jo, ptal se mě.“ Sundám z háčku svoje klíče a zamкну zadní dveře.

„Chtěl po mně, abych tě poprosila já, ale vím, že nejsi z nočních moc na větvi, když máš doma babičku. Vzala jsi to?“

„Jo, souhlasila jsem.“ Věnuju jí unavenej pohled.

Její vážnej výraz se změní v úsměv. „Už bychom měli zavřít. Chceš mu jít říct, že je čas jít?“

Málem se zase roztřesu, když pomyslím na to, že bych se na něj měla znova podívat, a v duchu si za to nadávám. „Jo, řeknu mu to,“ prohlásím sebevědomě, i když se tak rozhodně necítím. Narovná se a s jistotou vykročím kolem Sylvie zpátky do bistra. V půlce kroku se zarazím, když mi dojde, že je pryč. Zaplaví mě ten nejpodivnější pocit. Jak se rozhlížím kolem, cítím prázdnotu smíchanou s rozčarováním.

„Och. Kam šel?“ zeptá se Sylvie a procpe se kolem mě.

„Nevím,“ zašeptám. Pomalu dojdou k prázdný pohovce, zvednu nedopitý kafe a tři librový mince. Sundám ubrousek, kterej se přilepil zespodu k talířku, a už ho málem zmačkám, když moji pozornost přitáhnou nějaký černý klikyháky. Rychle ho druhou rukou rozbalím a uhladím na stole.

Zalapám po dechu. Pak se trochu naštvu.

Pravděpodobně to nejhorší americano, jakým jsem si kdy urazil chuť.

M.

Znechuceně nakrčím nos. Pak ten ubrousek znova zmačkám a nacpu do hrníčku. Ten arogantní hajzl. Obvykle mě nic nevytočí a babču s Gregorym to pěkně štve, ale teď jsem doopravdy rozpálená doběla. A ve skutečnosti kvůli naprostý hlouposti. Jenže po chvíli si nejsem jistá, jestli je to proto, že jsem nedokázala připravit dobrý kafe, i když jsem se tak snažila, nebo prostě proto, že tomu dokonalému chlapovi nechutnalo. A co vlastně znamená ta zkratka *M.*?

Jakmile uklidím hrnek i talířek a vyhodím urážlivej ubrousek, zamknu za Sylvií a konečně dojdou k závěru, že to musí být to první, co mě napadlo, a *M.* je zkratka pro *magor*.

KAPITOLA DRUHÁ

Del nás vede do hotelu vchodem pro zaměstnance, chrlí ze sebe instrukce a ukazuje nám přípravu jídla. A celou dobu se ujišťuje, že si uvědomujeme, o jaký typ klientely jde.

Jedním slovem: nóbl.

S tím si dokážu poradit. Jakmile jsem zkontrolovala babičku, doslova mě vystrčila ze dveří, mrskla za mnou černejma konverskama a pak se šla nachystat na bingo s Georgem a místní partou staříků.

„Nikdy nikoho nenechte stát s prázdnou sklenkou,“ volá Del přes rameno a vede nás dál. „A dejte bacha, aby se všechny vypitý hned lifrovaly do kuchyně, kde je umejou a znovu připraví.“

Jdu za Sylvií, která se drží v patách Delovi, bedlivě poslouchám a během toho si stahuju své těžký vlasy nahoru do gumičky. Zní to celkem jednoduše a já ráda sleduju cizí lidi, takže dnešní večer by mohl být zábavnej.

„Tak a jsme tu.“ Del se zastaví, strčí každý z nás do ruky stříbrnej tác a pak si všimne mých nohou. „Ty nemáš nějaký černý boty bez podpatků?“

Následuju jeho pohled, kouknu dolů a trochu si povytáhnou černý kalhoty. „Tyhle jsou černý.“ Zavrtím palcema ve svejch konverskách

a pomyslí na to, jak strašně by mě bolely nohy, kdybych si obula něco jiného.

Nic dalšího neřekne, jen zvedne oči v sloup a vede nás dál, dokud nejsme v kuchyni, kde panuje příšernej zmatek. Poletujou tam desítky lidí hotelového personálu, křičí a štěkají příkazy jeden na druhého. Jdeme dál, tentokrát se ale držím blíž u Sylvie. „To tam budu jenom my?“ ptám se, najednou trochu vyděšená. Všechna ta hektická aktivita naznačuje, že tam budou mraky hostů.

„Ne, jsou tu i lidi najatý agenturou, se kterou Del spolupracuje. My jsme záloha.“

„On tohle dělá často?“

„Je to jeho hlavní zdroj příjmů. Nevím, proč si drží to bistro.“

Zamyšleně přikývnu. „A hotel nezajišťuje cateringové služby?“

„Ale jo, jenže tihle lidi, který budeš dneska večer krmit a napájet, chtěli jeho, a když touží po Delovi, tak ho taky dostanou. Je v tomhle byznysu proslulej. *Musíš* ochutnat jeho jednohubky.“ Hlasitě si políbí špičky prstů, a já vybuchnu smíchy.

Šéf nám ukazuje místnost, vysvětluje nám, jak to bude fungovat, a představuje nás spoustě dalších číšníků a číšnic, který všichni vypadají znuděně a otráveně. Tohle je pro ně očividně všední událost, ale já to mám úplně naopak. Těším se na to.

„Připravená?“ Sylvie položí na můj tác poslední sklenku šampaňského. „Tak, trik je v tom držet ho na dlani.“ Zvedne svůj vlastní a dlaní ho podepře uprostřed. „Pak si ho vyhoupni na rameno, takhle.“ Jediným plynulým pohybem se tác vznese vzduchem a přistane na jejím rameni, bez jediného cinknutí skleniček, který by o sebe zavadily. To teda zírám. „Vidíš?“ Tác sjede zase zpátky dolů, až ho má v úrovni pasu. „Když nabízíš drink, drž ho takhle, a když budeš procházet ko-

lem, tak zase nahore.“ Tác prosvíští vzduchem a zase dokonale přistane na jejím rameni. „Pamatuj na to, že až se budeš hýbat, musíš být uvolněná. Ne strnulá jako prkno. Zkus to.“

Stáhnou svůj tác z pultu a podepřu ho uprostřed dlaní. „Není tak těžkej,“ přemítám překvapeně.

„Jo, ale pamatuj, že až se začnou vracet prázdný sklenky místo plnejch, bude ještě lehčí, tak na to mysl, až ho budeš zvedat a dávat zase dolů.“

„Fajn.“ Otočím zápěstím a lehce si přehodím tác na rameno. Zářivě se usměju a zase ho spustím dolů.

„Jde ti to samo,“ směje se Sylvie. „Tak jdeme na to.“

Přesunu si tác zpátky na rameno, otočím se na konversce a zamírím směrem k silicímu hluku hovoru a smíchu ozývajícího se ze sálu, kde se koná recepcce.

Když vejdemo dovnitř, doslova mě zaplaví všechno to bohatství, večerní róby a smokingy a já vytřeštím ty své safírově modré oči. Ale překvapivě nejsem nervózní. Cítím se zatraceně nadšeně. Tohle už je samo o sobě pastva pro oči.

Aniž bych čekala, až mě Sylvie pobídne, mizím v hemžícím se davu. Nabízím sklenky šampaňského různým lidem a usmívám se, ať už mi poděkují nebo ne. Většina mě ignoruje, ale to mi náladu nezkaží. Jsem ve svém živlu, což mě překvapuje. Tác se vznáší ladně nahoru a dolů bez nejmenších zádrhelů, moje tělo se bez většího úsilí proplejtá davem pracháčů a já znovu a znovu zaplouvám zpátky do kuchyně, abych si doplnila zásoby a zase je roznesla.

„Vedeš si dobře, Livy,“ prohodí Del, zrovna když kolem něj procházím s dalším tácem vysokých sklenic se šampaňským.

„Díky!“ zatrylkuju, celá žhavá vrátit se zas ke svému zízlivému davu. Zachytím přes místnost Sylviin pohled a ona se usměje, čímž

mi dodá další energii. „Šampaňské?“ nabízím tác skupině šedesátníků navlečených do smokingů s motýlkama.

„Páni! Ztraceně skvělý pití!“ rozplývá se tlouštík, bere sklenici a podává ji jednomu ze svých společníků. Udělá to ještě čtyřikrát, než si jednu nechá. „Odvádíte dobrou práci, mladá dámo.“ Natáhne ke mně volnou ruku, mrkne na mě a strčí mi něco do kapsy. „To je pro vás.“

„To ne!“ vrtím hlavou. Nemůžu si brát od lidí peníze. „Pane, mě platí můj šéf. To vážně nemusíte.“ Snažím se vylovit bankovku z kapsy a nevyklopit na něj přitom tác. „Nepotřebujeme spropitný.“

„To jsem neslyšel,“ trvá na svém a tahá mi ruku z kapsy. „A není to spropitné. Je to za potěšení vidět takové krásné oči.“

Okamžitě zrudnu jako rajče, příliš vyvedená z míry, než abych něco řekla. Musí mu být šedesát, jestli ne víc! „Vážně to nemůžu přijmout, pane.“

„Nesmysl!“ odfrkne si, mávne buclatou rukou a vrátí se k rozhovoru se svými přáteli. A já tam stojím a netuším, co mám kčertu dělat.

Střelím pohledem po místnosti, ale Sylvii, který bych se mohla zeptat, nikde nevidím a Del taky není nikde v dohledu, takže rychle rozdám zbylé sklenky a zamířím do kuchyně, kde ho najdu, jak do-
laďuje jednohubky.

„Dele, někdo mi dal tohle.“ Plácnu bankovkou o pult a okamžitě se cítím líp, že jsem to přiznala, ale málem mi vypadnou oči, když si uvědomím, že je to padesátilibrovka. Padesátka? Co si myslel?

A jsem ještě ohromenější, když se Del začne smát. „Livy, ty seš ale hvězda. Nech si to.“

„To nemůžu!“

„Ale můžeš. Tihle lidi maj víc peněz než rozumu. Ber to jako kompliment.“ Posune padesátku směrem ke mně a dál pokračuje ve zdobení těch titěrnejších chlebičků.

Necítím se ani o trochu líp. „Jenom jsem mu podala sklenici šampaňského,“ zašeptám. „Za to si těžko zasloužím padesát liber spropitného.“

„No, to ne, ale jak jsem řekl, ber to jako kompliment. Strč si to zpátky do kapsy a jdi obsluhovat.“ Kývne směrem k mému tácu a připomene mi, že je vlastně prázdný.

„Jo, jasné.“ Vrhnu se do akce. Nacpu si to obscénní spropitný do kapsy, abych to vyřešila pozdějc, znovu si naložím tác a rychle se vracím zpátky mezi lidi. Vyhnu se džentlmenovi, kterej právě vyhodil oknem padesát liber, a obloukem zamírím opačným směrem. Zastavím se za zády nějaký rudý saténový róby. „Šampaňské, madam?“ ptám se a střelím pohledem po Sylvii. Ještě jednou na mě souhlasně kývne a usměje se, ale teď už to není potřeba. Už jsem se chytla.

Obracím oči zpátky k ženě v saténovejch šatech, jejíž hladký černý vlasy, rovný jako hřebíky, jí spadají až k pěknému zadku. Usměju se, a jak se otáčí, odkryje výhled na svého společníka.

Muže.

Jeho.

M.

Nevím, jak se mi podaří uchránit tác plnej sklenic s čerstvě nalitým šampaňským před pádem na podlahu, ale zvládnou to. Svůj úsměv už ale zachránit nedokážu. Zase má pootevřený rty, jeho oči se mi propalují až pod kůži, ale v překrásným obličejí nemá žádné cit. Temný strniště je fuč, zůstala po něm jenom opálená kůže, a tmavý vlasy má o něco míň rozcuchaný. Dokonale se mu vlní až k uším.

„Děkuji vám,“ pronese žena rozvážně, vezme si sklenici a přiměje mě odtrhnout od toho podivnýho chlapa oči. Na elegantním hrdle jí visí obrovskéj jiskřivej kříž vykládaněj diamantama. Ty nádherný kameny se houpou hned nad jejíma prsama. Bezpochyby jsou pravý. „Dal by sis taky?“ otočí se k němu a pozvedne sklenku.

Neodpoví. Prostě si ji vezme z její dokonale pěstěný ruky a celou dobu ze mě nespustí ty pronikavě modrý oči.

Nijak nereaguje a k vřelosti má taky daleko, ale jak mu zírám do tváře, cosi podivnýho se ve mně rozhoří. Něco, co jsem nikdy předtím nezažila – něco, z čeho jsem nesvá a zranitelná... ale ne vyděšená.

Žena si poslouží další sklenicí a já vím, že je načase vypadnout, ale nedokážu se pohnout. Mám pocit, že bych se měla usmát nebo udělat něco, abych ten jeho upřenej pohled zlomila. Jenže moje příslovečný a přirozený umění mě dneska nechává úplně ve stychu. Jediný, co mi zase funguje, jsou oči, a ty se odmítají odtrhnout od těch jeho.

„To bude všechno.“ Žena mě ostře pobídne, až nadskočím. Jemný rysy má rozmrzele zkrivený a tmavý oči ještě temnější. Je ohromující, dokonce i teď, když se na mě vztekle dívá. „Řekla jsem, že to je všechno.“ Stoupne si mezi mě a *M*.

M.? Tady a teď se rozhodnu, že to musí být zkratka pro *mystérium*, protože je jedna velká záhada. Neřeknu nic, konečně zvedám táč zpátky na rameno a pomalu se otáčím. Jak odcházím, mám nutkání ohlédnout se přes rameno, protože je mi jasný, že se na mě pořád dívá. Přemýšlím, jak jim to může s tou přítelkyní klapat. Takže se podívám, a přesně jak jsem si myslela – ocelová modř mi do zad vypaluje díry.

„Hej!“

Málem vyskočím z kůže, táč mi vyletí z rukou a já to nedokážu zastavit. Sklenice jako ve zpomaleným filmu padaj na mramorovou

dlažbu, šampaňský stříká všude kolem, tác se točí ve vzduchu, dokud to všechno za obrovského třesku nedopadne na tvrdou podlahu a v místnosti se nerozhostí ticho. Stojím tam jako solnej sloup, kolem nohou mi lítají střepy z rozbitého skla a zdá se, že trvá celou věčnost, než ten nekonečný tříštivý zvuk v tom ztichlém prostoru konečně dozní. Oči držím sklopený dolů, tělo strnule napjaté, a je mi jasný, že se všechna pozornost soustředí právě teď jenom na mě.

Jenom na mě.

Všichni se na mě dívají.

A já nevím, co mám dělat.

„Livy!“ Sylviin hlas plný paniky mě vytrhne z transu a já sleduju, jak ke mně spěchá s očima plnýma obav. „Seš v pořádku?“

Přikývnu a kleknu si, abych se pustila do sbírání rozbitého skla, a trhnu sebou, když mi kolenem projede ostrá bolest. Rozřízla jsem si kalhoty. „Do prdele!“ Ostře se nadechnu a v očích mě okamžitě začnou štípat slzy. K čistý hanbě se přidala ještě i bolest. Nejsem ráda středem jakýkoliv pozornosti a zatraceně se snažím, abych se jí vyhnula, ale tomuhle uniknout nemůžu. Uvrhla jsem sál plnej stovek lidí do strašidelného ticha. Mám chuť utéct.

„Nedotýkej se toho, Livy!“ Sylvie mě vytáhne nahoru a celou si mě odshora dolů prohlídne. Nejspíš dojde k závěru, že jsem na pokraji zhroucení, protože mě rychle zatahne do kuchyně a ukončí tak moje představení. „Vyskoč si nahoru.“ Poplácá pult a já se na něj vytáhnou. Pořád bojuju se slzama. Vezme jednu nohavici u kalhot a vytáhne ji nahoru, dokud není vidět ránu na koleni. „Jauvajs!“ Trhne sebou nad čistým řezem a o krok ustoupí. Pak ke mně zvedne pohled. „Nemám moc ráda krev, Livy. To byl ten chlápek z bistra?“

„Jo,“ zašeptám a trochu se přikrčím, když si všimnu, že se blíží Del. Ale ani on nevypadá našťvaně.

„Livy, seš v pořádku?“ Dřepne si a nad mým pořezaným kolenem předvede svoji vlastní grimasu.

„Omlouvám se,“ šeptám. „Nevím, jak se to mohlo stát.“ Nejspíš mě hned na místě vyhodí, že jsem způsobila takovej cirkus.

„Hej, hej.“ Narovná se a svráštělá tvář mu zjihne. „Nehody se stávají, zlato.“

„Předvedla jsem takový divadlo.“

„To stačí,“ řekne přísně, otočí se ke zdi a sundá z police lékárníčku. „Není to konec světa.“ Otevře krabici, přehrabuje se uvnitř, dokud nenajde antiseptickéj ubrousek. Roztrhne obal a začne mi s ním jemně otírat koleno. Celou dobu skřípu zubama, štípe to. Najednou zasyčím a ztuhnu. „Promiň, ale potřebuje to vyčistit.“

Zadržím dech, dokud celou tu operaci nedodělá. Nakonec mi přelépí koleno čtvercovou náplastí. Pak mě sundá z pultu. „Můžeš bez problémů chodit?“

„Jasně.“ Natáhnu koleno a děkovně se na něj usměju, než si vezmu další tác.

„Co si myslíš, že děláš?“ zeptá se a zamračí se u toho.

„Já...“

„Žádný takový,“ usměje se. „Chraň nás pánbůh, Livy. Běž na záchod a dej se trochu dohromady.“ Ukáže k východu z kuchyně.

„Ale já jsem v pořádku,“ trvám na svém, i když se na to zrovna necítím. Ne kvůli tomu, že mě bolí koleno, ale protože se nijak netěším na to, že se budu muset znova postavit všem těm lidem tam venku nebo M. Prostě budu držet hlavu dole, vyhejbat se jistému ocelovému pohledu a dávat si pozor na to, aby zbytek večera proběhl bez dalších nehod.

„Záchod!“ nařídí mi Del, bere mi táč a položí ho zpátky na pult. „Hned.“ Dá mi ruce na ramena a naviguje mě ke dveřím, aniž by mi dal příležitost dál protestovat. „Běž.“

I přes své nepolevující zahanbení se přinutím k úsměvu a nechávám za sebou kuchyňskou shon, vejdu do sálu a snažím se rychle dojít na druhou stranu, aniž by si mě někdo všiml. Víím, že se mi to nepovedlo – a ten pocit, že se do mě zapichují ostrý modrý oči, kamkoliv se hnu, to jenom potvrzuje. Cítím se, jako bych zklamala. Že jsem jenom neschopná, směšná a slabá malá holka. Ale nejvíc ze všeho se cítím jako nahá.

Dorazím na konec chodby pokrytý plyšovým kobercem, projdu dveřma a skončím ve směšně extravagantní koupelně, zařízený od podlahy ke stropu smetanovým mramorem a zářivým zlatem. Skoro se mi toho ani nechce dotýkat. Jako první věc vytáhnu z kapsy tu padesátku a chvíli na ni zírám. Pak ji zmačkám a hodím do koše. Od mužů si peníze neberu. Opláchnu si ruce a pak se zadívám do obrovského zrcadla ve zlatém rámu, abych si zastrčila pár neposlušných pramenů za ucho, a povzdechnu si, když najednou čelím znepokojeným modrým očím. Znepokojeným zvědavým očím.

Nevěnuju příliš pozornosti tomu, když se dveře znovu zavřou, a pokračuju v úpravě vlasů. Ale pak je ten kdosi za mnou, a jak se nakláním k zrcadlu, zastíní mi obličej. *M.* Zajíknu se, uskočím zpátky a narazím přímo do něj. Jeho tělo je právě tak pevný a štíhlý, jak jsem si představovala.

„Jste na dámách,“ vydechnu a otočím se k němu čelem. Snažím se vytvořit mezi náma nějaký prostor, ale umyvadlo už mám přímo za zády. I ve svém šoku si dovolím užívat si jeho blízkost – ten trojdílný oblek, jeho hladce oholenou tvář. Voní jak z jiného světa, mužně

s kapkou zemitýho lesa. Je to omamující směs. Všechno na něm posílá moje smysly ty tam.

Udělá krok dopředu, vymaže ten zbytek už tak těsnýho prostoru mezi náma a pak mě šokuje, když si klekne na koleno a opatrně mi vysouká nohavici. Přitisknu se zády k umyvadlovému pultu, zadržím dech a jen sleduju, jak jemně palcem přejíždí přes náplast ukrývající můj zranění. „Bolí to?“ zeptá se tiše a zvedá ke mně ty neuvěřitelně modré oči. Nedokážu ze sebe dostat ani slovo, a tak jen trochu zavrtím hlavou a dívám se, jak si zase pomalu stoupá a narovnává se do plný výšky. Chvilí na mě jen zamyšleně hledí, než znova promluví: „Musím se doslova nutit, abych se od tebe držel dál.“

Nechám si pro sebe, že to teda odvádí pěkně mizernou práci, protože nedokážu odtrhnout oči od těch rtů. „Proč je to takovej problém, držet se ode mě dál?“

Vezme mě za předloktí a mě to stojí každíček kousek sebeovládání, abych sebou tím horkem z jeho doteku netrhla. „Protože vypadáš jako milá holka, která si od muže zaslouží víc než jen nejlepší sex svého života.“

Jsem v šoku, jak málo mě to překvapuje. Místo pohoršení cítím úlevu, a to i přesto, že mi právě slíbil, že mě jenom ošuká a nic víc. Taky ho přitahuju, a s tím na paměti k němu znovu zvednu oči. „Možná že právě to chci,“ popichuju ho a dodávám mu kuráž, místo abych utíkala opačným směrem.

Vypadá to, že se nad tím zamyslel, a soustředí se na jemnou linku, kterou mi prstem obkresluje na paži. „Ty chceš víc než jen tohle.“

Oznamuje mi to, neptá se. Já ani nevím, co chci. Nikdy jsem se neztavila a nepřemýšlela o budoucnosti, ať už profesionální, nebo osobní. Nechávám to všechno plynout, ale jednu věc vím naprosto jistě. Jsem

na nebezpečný půdě, a ne proto, že tenhle neznámej chlap se zdá být pěkně přímočarěj, temnej a trochu až moc ohromující, ale proto, že právě přiznal, že mu nejde o nic jinýho než mě ošukat. Neznám ho. Byla bych nepředstavitelně blbá, kdybych s ním skočila do postele jenom kvůli sexu. Je to naprosto proti všem mým zásadám. Ale nezdá se, že by mě to nějak zastavilo. Měla bych se z těch pocitů, který ve mně vyvolává, cítit nepříjemně, ale opak je pravdou. Poprvý ve svém životě si připadám živá. Úplně to ve mně vře, na mý smysly útočí neznámý pocity, a ještě naléhavější tepání cítím mezi sevřenejma stehnama. Tam přímo hořím.

„Jak se jmenujete?“ ptám se.

„Nechci ti to říct, Livy.“

Než se ho stačím zeptat, odkud zná moje jméno, v hlavě si znova přehraju, jak ho Sylvie vykřikla na celej sál. Chci se ho dotknout, ale když zvednu ruku, abych mu ji položila na hrudník, lehce ucouvne. Nespouští oči z mý dlaně vznášející se mezi náma. Na chvilku se zarázím, abych viděla, jestli se odtáhne ještě dál. Neudělá to. Pokračuju v pohybu a položím mu ji na sako, což z něj vyloudí ostrej nádech, ale nezastaví mě. Jen se dívá, jak jemně vnímám přes jeho oblečení tvar jeho těla a obdivuju jeho ryzost.

Pak ke mně zvedne pohled, hlava mu pomalu klesne a jeho dech mi olizuje tvář pořád z větší blízkosti, až nakonec zavřu oči a obrním se proti těm jeho rtům. Je čím dál blíž. Jeho vůně je pořád silnější a tvář mi jeho dechem skoro hoří.

Ale pak ten okamžik prolomí rozesmátý ženský hlasy a on mě najednou táhne kolem řady kabeinek a strčí do poslední z nich. Prásknou dveře a on mě prudce otočí, přišpendlí mě k nim zády a položí mi dlaň na pusu. Je téměř až u mě. Celý tělo mi ztěžkne, zíráme jeden na druhýho, posloucháme ty ženský, jak se zkrášlujou u zrcadla,

znovu nanášejí rtěnku a stříkají na sebe parfém. V duchu na ně ječím, aby si zatraceně pospíšily a my mohli navázat tam, kde jsme skončili. Doslova jsem cítila jeho rty, jak se otírají o moje, což jenom desetinašobně zvýšilo moji touhu po něm.

Zdá se to jako věky, ale hovor nakonec utichne. Ačkoliv můj těžkej dech ne, dokonce ani potom, co mi uvolní ruku z úst a pustí do nich vzduch.

Opře si čelo o moje a pevně sevře víčka. „Jsi až moc milá. Nemůžu to udělat.“ Odtáhne mě od dveří, rychle odejde a nechá mě tam jako přihlouplej pytel nadržženýho chtíče. Jsem až moc milá? Cynicky vyštěknu. Znovu jsem vzteky bez sebe – vytočená a připravená ho najít, abych mu řekla, že nemá právo rozhodovat o tom, co chce. To mám jenom já.

Konečně vylezu z kabinky, rychle si v zrcadle zkontroluju tvář a oblečení, usoudím, že vypadám uštvane, a pak opustím záchody a vydám se zpátky.

U vchodu do kuchyně se náhle objeví Sylvie. „Tady seš! Zrovna jsme chtěli vyslat pátrací četu.“ Spěchá ke mně a její výraz se pomalu mění z pobavenýho na ustaranej. „Seš v pořádku?“

„Jsem v pohodě.“ Protáhnu se kolem ní a je mi jasný, že musím vypadat stejně otřeseně, jako se cítím. Nehodlám se tu jen tak poflakovat, aby na mě mohla Sylvie ještě víc tlačit, místo toho ignoruju její pátravej pohled a popadnu lahev šampaňskýho. Je prázdná. „Jsou tu ještě nějaký flašky?“ ptám se a s touhle praštím na stůl až trochu moc zprudka. Třesu se.

„Jo,“ odpoví pomalu a podá mi jinou, čerstvě otevřenou.

„Díky,“ usměju se. Ten úsměv je napjatej a ona to ví, ale nedokážu ze sebe setrást pocit křivdy *ani* podrážděnost.

„Seš si jistá –“

„Sylvie.“ Přestanu nalejvat a zhluboka se nadechnu. Pak se otočím se a vykouzlím na své uštvany tváři upřímnej úsměv. „Přísahám, jsem v pořádku.“

Nepřesvědčeně přikývne, ale místo aby se v tom štourala dál, pomáhá mi nalejvat. „Tak, myslím, že bychom to měly roznést.“

„To asi jo,“ souhlasím, přitáhnu si svůj tác a hodím si ho na rameno. „Jako bych tu už nebyla.“ Opouštím ji a jdu čelit davu, ale rozhodně nejsem k hostům vstřícná jako předtím. Když nabízím šampaňský, neusmívám se ani z poloviny jako na začátku večera a pořád se po něm rozhlížím. Brzy se musím vrátit do kuchyně pro další várku a na zpáteční cestě nevěnuju svému okolí ani špetku pozornosti, čímž riskuju, že ze sebe udělám totálního blázna i podruhé, jestli díky své nepozornosti do něčeho zase vrazím a upustím tác.

Jenže je mi to fuk.

Cítím absurdní potřebu ho znovu vidět... a pak mě cosi přiměje se otočit, jako by nějaká neviditelná síla táhla mé tělo ke svému zdroji.

Je tady.

Zastavím se v půlce kroku, tác se mi vznáší někde mezi ramenem a pasem, a on mě sleduje, sklenku s nějakým tmavým alkoholem před ústy. To přitáhne můj pohled k jeho rtům, který jako bych skoro cítila.

Smysly se mi ještě zостří, když pomalu zvedne sklenici a pošle její obsah hrdlem dolů a pak si otře pusou hřbetem ruky. Prázdnou sklenku položí na tác Sylvii, která zrovna prochází kolem. Ta se zarazí, otočí se a evidentně mě hledá. Krátce na mě spočine překvapenýma hnědýma očima a pak začne mezi mnou a tím zatraceným chlapem kmitat pohledem plným intrik a trochy obav.

A on na mě zírá – jako doopravdy zírá a jeho společnice už musí být zvědavá, protože se otáčí a sleduje jeho upřenéj zrak, dokud se nezastaví na mně. Potutelně se usměje a pozvedne svoji prázdnou sklenici od šampaňského. Panika je zpátky.

Sylvie už je pryč, takže to zůstává na mně. Žena kývá pozvednutou sklenkou ve vzduchu, aby mě přiměla pohnout zadkem, a moje zvědavost, ruku v ruce s nedostatkem nevychovanosti, mi brání ji ignorovat. Takže vykročím jejich směrem – ona se pořád usmívá, on pořád zírá –, dokud nestojím před nimi a nenabízím jim tác. Očividně se pokouší, abych se cítila méněcenná, ale já jsem tak fascinovaná, že je mi to jedno.

„Žádný spěch, drahoušku,“ zavrčí, vezme sklenku a podá mu ji. „Millere?“

„Děkuji,“ řekne tiše a vezme si ji.

Miller? Jmenuje se Miller? Nakloním k němu hlavu a on vůbec poprvé vědomě pozvedne koutek rtů v líném úsměvu. Jsem si jistá, že kdyby se do toho pořádně opřel, nejspíš by mě tím úplně odrovnal.

„Tak už vypadněte,“ poručí mi žena, otočí se zády a táhne neochotného Millera s sebou, ale její hrubost nijak neovlivní moji vnitřní radost. Otočím se na své konversce, šťastná, že můžu jít a že vím, jak se jmenuje. Už se ani neohlídnu zpátky.

Když vkročím do kuchyně, Sylvie se na mě vrhne jako hladovej vlk, přesně jak jsem čekala. „Do prdele, no to mě poser!“ Nad tím výbuchem sprostáren sebou trhnu a položím tác. „Zíral na tebe, Livy. Myslím, jako že tě fakt propaloval pohledem.“

„Já vím.“ Museli byste být slepí nebo úplně blbí, abyste si toho nevšimli.

„Je tu s nějakou ženskou.“

„Jo.“ Možná mě těší, že jsem zjistila, jak se jmenuje, ale tohle mi rozhodně radost nedělá. Ne že bych měla nějaký právo žárlit. Žárlivost? To je to, co cítím? Protože s touhle emocí jsem zatím neměla žádný zkušenosti.

„Óch, já něco cítím,“ vyzpěvuje Sylvie a se smíchem si vykračuje z kuchyně.

„Jo. Já taky,“ mumlám si pro sebe a otáčím se, abych se podívala zpátky ke vchodu. Je mi jasný, že sledoval každé můj krok až sem.

Zbytek večera se mu vyhýbám, ale jak se proplejtám davem, rozhodně na sobě pořád cítím jeho pohled. Jako by mě k němu táhla neviditelná nit a já se musím usilovně držet, aby mi oči nezabíhaly jeho směrem. Jsem na sebe pyšná, protože se mi to daří. Přestože ztratit se v jeho ocelovým pohledu je pro mě neznámej požitek, riskovala bych tím, že vidět ho s jinou ženou by to jen zničilo.

Když se pak po půlnoci rozloučím s Delem a Sylvií a vyjdu vchodem pro zaměstnance na noční vzduch, zamířím k metru a těším se, až si zalezu do postele a ráno si trochu přispím.

„Je to jenom obchodní partnerka.“ Zezadu se ozve jeho hlas a zarazí mě na místě; pohládí mě po kůži, ale já se neotočím. „Vím, žeš o tom přemýšlela.“

„Nemusíš mi nic vysvětlovat.“ Pokračuju v chůzi a přesně vím, co dělám. Dostala jsem ho. Možná nejsem v lovení chlapů zběhlá, ale rozhodně vím, že bych neměla vypadat dychtivě, dokonce i když tak nějak ke svému znechucení jsem. Mám rozum, poznám, když je něco špatně, a ten, co stojí za mnou, by mohl veškerou moji logiku poslat k čertu.